

МАТЕРІАЛИ ПЛЕНУМІВ —
У МАСИ

На початку лютого відбулося спільне засідання кафедр суспільних наук, де було розглянуто питання про вивчення матеріалів Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України «Про розвиток економіки СРСР і УРСР і перебудову партійного керівництва народним господарством». Довгожданий Верхов розповів про заходи партії і уряду по впорядкуванню справи партійного керівництва промисловістю. Він звернув увагу слухачів на те, що в рішеннях Пленумів розроблені важливі теоретичні положення про форми і методи керівництва народним господарством, про використання основних економічних законів соціалізму, про підвищення економічної ефективності соціалістичного планування, про створення більш сприятливих умов для технічного прогресу, про дальший розвиток кооперування і спеціалізації соціалістичного виробництва і впровадження в життя ленінських принципів партійно-державного контролю.

Працівники кафедр суспільних

наук беруть активну участь у роз'ясненні матеріалів листопадового Пленуму серед населення. Так, викладачі Т. Кубрушко, Б. Пишоха, Л. Тендерес, І. Волощенко прочитали ряд лекцій, провели бесіди серед робітників заводу медпрепаратів, а такі, як А. Сапожников, В. Рокитко, Б. Пишоха, О. Кардаш, П. Верхов та інші — серед трудящих Києво-Святошинського, Вище-Дубечанського, Броварського районів.

На сьогодні, сказав доц. О. Павелко, перед викладачами кафедр стоїть ще одне важливе завдання по пропаганді і роз'ясненню редакційної статті газети «Правда» від 7 січня 1963 року «Зміцнити єдність комуністичного руху в ім'я торжества миру і соціалізму».

Колектив кафедр суспільних наук впевнений в тому, що перегорення рішень листопадового Пленуму в життя відкриває ще більш широкі простір для виявлення творчої ініціативи, примножить сили партії і народу в боротьбі за здійснення великих планів комуністичного будівництва.

О. ЄВТУШЕНКО,
зав. відділом партійного життя.

По сторінках студентських
багатотиражокНА ГРОМАДСЬКИХ
ЗАСАДАХ

З ініціативи кафедри політекономії Київського ордена Леніна політехнічного інституту при Київській Раді народного господарства створено на громадських засадах економічний інститут. Співробітничати в ньому виявили бажання багато викладачів кафедр вищих навчальних закладів, працівники підприємств та раднаргоспу. На своїх організаційних зборах вони визначили найважливіші напрямки і форми роботи цього інституту, обрали вчену раду.

Створений економічний інститут поставив перед собою великі завдання в галузі вивчення резервів і шляхів підвищення продуктивності праці, рентабельності підприємств, удосконалення організації пра-

ці, раціонального використання устаткування тощо.

(«За радянського інженера»).

СТУДЕНТСЬКА
ТЕОРЕТИЧНА

В січні на лісогосподарському факультеті Української сільськогосподарської академії відбулася студентська теоретична конференція, присвячена актуальній і важливій темі «Насущні питання в розвитку світової соціалістичної системи». Студенти використали в своїх рефератах і повідомленнях останні партійні документи, зокрема статтю М. С. Хрущова «Насущні питання світової соціалістичної системи», що була опублікована в журналах «Проблеми мира и социализма» та «Комуніст» восени минулого року.

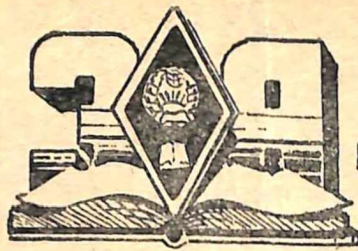
(«За сільськогосподарські кадри»).

В атмосфері творчої
дискусії

15 лютого закінчила свою роботу наукова конференція, присвячена підсумкам науково-дослідної роботи інституту за 1962 рік. Викладачі, аспіранти усіх кафедр виступили з десятками цікавих доповідей, повідомлень, які свідчать про значне підвищення рівня наукових досліджень, про постановку нових тем. Особливо напруженим був другий день роботи конференції, коли працювали численні секції при кафедрах. Творчі дискусії, суперечки з багатьох питань були яскравим свідченням зобов'язаності поставлених проблем, правильного підходу до їх вирішення. Серед них варто назвати такі, як «Критика абстракціонізму в світлі марксистсько-ленінської теорії відображення» Г. Полікарпової, «Шляхи підвищення ефективності уроку» І. Тертичного, «Узагальнення тауберових теорем Шмідта» М. Давидова, «Борис Грінченко в оцінці сучасників» В. Яременка і ін.

Конференція пройшла успішно, на високому ідейно-теоретичному рівні.

П. О.

ПЕДАГОГІЧНІ
КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання 7-й

№ 4 (210)

18

лютого
1963 року
ПОНЕДІЛОК

Ціна 1 коп.

НЕЗАБАРОМ ВИБОРИ

ЧАСУ ЗАЛИШИЛОСЯ НЕБАГАТО

3 березня — день виборів до радянського парламенту. Велику підготовку до цієї знаменної події в житті радянського народу веде агітколектив мовно-літературного факультету, який об'єднує 124 молодших і 12 старших агітаторів — студентів і викладачів. Постійну допомогу у їх роботі надає партійне бюро.

28 січня на агітпункті відбулося засідання партійного бюро з повісткою дня «Про роботу агітколективу у підготовці до виборів у місцеві ради та Верховну Раду УРСР». З інформацією в цьому питанні виступив заст. секретаря партбюро А. Очеретний, окремі агітатори. Було відзначено, що найкраще працюють ст. агітатори О. Кравченко, Т. Пушанко, В. Рінберг, Л. Паламар, З. Зеленко, І. Нікуліна. Критиці було піддано незадовільну роботу агітаторів 3-го курсу україн-

ського відділу (ст. агітатор В. Крементуло), 1 курсів українського і російського відділів (ст. агітатори Л. Біяченко, Л. Немкіна). Бюро відзначило чітку роботу агітпункту (зав. агітпунктом В. Солов'єнко), який обслуговують мовно-літературний і педагогічний факультети. Там систематично відбувається чергування старших агітаторів. Крім того, в час канікул до цієї роботи були залучені також товариші Н. Сурова, І. Крук, Б. Страхов, О. Кириченко і ін. На агітпункті були прочитані лекції для виборців з питань міжнародного та внутрішнього життя країни (П. Верхов, Є. Кастелі), з педагогіки (О. Ткаченко), психології (Д. Ніколенко) тощо. Організовано також консультації з юридичних та медичних питань, які проводять досвідчені спеціалісти.

В час зимової екзаменаційної

сесії велику допомогу в агітаційній роботі надали аспіранти, особливо Н. Шкуротяна. Проте цього не скажеш про В. Яременка.

Робота продовжується, адже незабаром вибори. Такі ст. агітатори, як В. Савенко, А. Сафонов, проводять роботу вдома, цікавляться запитами своїх виборців. Разом з ними відвідують квартири виборців немало студентів факультету. Більшість з них провели по 4—5 бесід із виборцями, перевірили списки. Але є і такі, що ніяк не можуть знайти дорогу на агітпункт, вже не кажучи — до виборців. Це такі, як студенти Григоренко, Кравченко, Скакун, Кравцова, Петрієва (3 курс російського відділу), Лета (3 курс українського відділу), Седова, Пасова, Суходільський і ін.

М. РЯБУХІН,
зав. агітколективом.

НАМ ПИШУТЬ

Будемо господарями!

Комуністична партія і Радянський уряд постійно дбають про добробут усіх громадян нашої країни. В період розгорнутого будівництва комунізму незмірно зросли побутові умови кожної сім'ї, рівень нашого життя з кожним роком підвищується.

Мені хотілося б звернути увагу читачів нашої газети на, здавалось би, дуже звичайну справу у нашому житті. Зростає електрифікація нашої країни, лампочка Ілліча тепер засяяла над усією нашою землею. Партія і уряд у своїй недавній постанові закликали нас боротися за економію електроенергії. Відповідно до цього і ректоратом інституту були зроблені необхідні розпорядження. Справа не в тому, щоб взагалі менше світлити, а в тому, щоб не витратити енергії тоді, коли вона непотрібна.

А ви зайдіть у будь-яку аудиторію після лекцій, коли там відбуваються індивідуальні заняття з музики, засідає комсомольське бюро, проводить заняття той чи інший гурток. Си-

дять в аудиторії двоє-троє, в крайньому разі п'ятеро-десятеро людей, а горять всі лампочки, так що іноді на кожного з них припадає по дві-три. Коли звернеш на це увагу викладача чи студента, починаються виправдовування: — Ми тільки зайшли сюди, якось не звернули уваги...

В актовому залі, наприклад, в час заняття гуртка танців не тільки всі люстри горять, а й додатково усі прожектори включають. Можна ж танцювати тільки на сцені — і для цього достатньо кілька ламп. Так само у майстернях: часто там взагалі нікого нема, а світло горить.

За моїми підрахунками в інституті горять щодня 200—250 ламп даремно, бо їх не включають після роботи, після заняття. Це складає в середньому 30—35 кіловат на годину, а за найскромнішими даними таких годин в інститутському приміщенні, коли лампи горять даремно, п'ять — шість. І ще один факт: мені, як електрику-

ві, доводиться щодня замінювати 25—30 лампочок, які перегоріли. Звичайно, виною тут тризмінне навчання в інституті, яке триває на протязі майже 20 годин.

Виходячи з усього сказаного вище, я вношу кілька порад. Насамперед хотілось би поради-ти господарській частині інституту взяти приклад з політехнічного інституту, де весь ремонт приміщень зроблено в світлих тонах. Само собою зрозуміло, що в таких умовах енергії витрачатиметься значно менше. По-друге, необхідно привести темні коридори, підвали, місця виставок на денне освітлення. І, останнє: я закликаю вас, товариші студенти і викладачі, працівники адмінтехперсоналу, берегти електричну енергію. Відчувайте себе в інституті господарями, яким громадське в такій же мірі дороге, як і власне.

В. ФЕДОРОВИЧ,
електрик інституту.

Продовжуються заняття у сітці партійної освіти. На фото: семінар з філософії (керівник І. Табачников) на мовно-літературному факультеті. З доповіддю про матеріали листопадового Пленуму ЦК КПРС виступає Л. Крементуло

13 лютого вчена рада разом з усією громадськістю інституту відзначила 70-річчя з дня народження і 50-річчя науково-педагогічної діяльності професора Петра Костянтиновича Волинського.

В актовому залі зібралися викладачі, студенти, численні учні і друзі ювіляра. З доповіддю про видатного радянського вченого і педагога виступає професор І. І. Пільгук. З теплими словами привіту до нього звертаються представник Міністерства освіти УРСР Р. Семерникова, від Спілки письменників України Я. Баш, від видавництва «Радянська школа» М. Ткаченко, від Інституту літератури ім. Шевченка АН УРСР Є. Кирилюк, від Інституту мовознавства ім. Потебні М. Жовтубрюх. Видатного науковця і педагога сердечно поздоровили Г. Не-

ділько (м. Ніжин), М. Присяжнюк (м. Вінниця), товариш студентських років Д. Соколов (м. Москва), а від нашого інституту тт. Терещенко, Кобилецький, Карлов, Медушевський, Бугайко, Шелухін, Єнакієва, Ніколенко, Прокопенко, Данилюк, Нестеровська, аспірантка Л. Паламар, студенти О. Томільченко, Н. Науменко. На адресу ювіляра надійшли численні телеграми.

У слові-відповіді Петро Костянтинович від усієї душі подякував усіх, хто прийшов відзначити його семидесятиріччя, завіряв присутніх, що і надалі з усією енергією працюватиме на благо радянської науки, віддаватиме всі сили великій всенародній справі будівництва комунізму.

НАШ КОР.

НА КОНКУРС

СОНЦЕ І МІСЯЦЬ

(Індійська легенда) Є

Давно було... Віки віки змінили...
Колись було, діди так говорили,
Що сонце не заходило на ніч на небосхилі...
Від спеки людям важко жити було!
На острові одним колись то жив народ,
І сонце без жалю усіх людей пекло.
І як не думали, ніщо не помагало —
А сонце — то їх бог! Вклонялися йому.
Та сонце аж ніяк їм жити не давало.
От раз зібралися, на схилах гір сиділи,
Тужили, сперечалися, про муки говорили...
Від сонця на землі стояв лиш жар пекучий.
Затихло море біля скелі й кручі,
Притих і вітер. Жаль болючий,
Нестримний гнів серця всі охопив.
І ось один піднявся... Протяг до неба руки
І сонцеві сказав: «Нарешті я знайшов!
Знайшов, як знищити оці пекельні муки!»,
Сказав і від людей далеко відійшов.
Він з дерева зрубав гнучку й велику гілку,
Із жил оленя витяг тетиву,
З срібла зробив важку і гостру стрілку
Й на лук поклав, і лук той натягнув.
І враз почувся рокіт стоголосий:
«Він проти сонця руку зняв —
так смерть йому!».
В горах луна кричала «смерть йому!».
І батко підійшов: «Ти, синку, пропадеш!».
«Не треба!», — жалібно дівчина простогнала...
А мати руки простягала:
«Мій сину, кинь! Ти смерть собі знайдеш!».
Юнак на сонце лук важкий направив
І срібну стрілу пустив...
Вона блиснула, миттю промайнула,
Серця людей немов би смерть струснула,
То влучила стріла! Надбоє сонця круг розбивсь...
З того часу від роду і до роду
Всі люди бачать: сонце вдень, а місяць лиш вночі
по небу ходять.

Є. ЧЕПУР.

Студентський квиток — у смітті

Прибиральниці так реготалися, аж луна котилася коридорами. Одна одній показували якусь малюсінку книжечку, і знову сміх. Цікаво, думаю, чого вони ото такі в гуморі з самого рання. Підходжу, та недовго думаючи: «А чого се ви такі раді? Неначе й погода надворі несподобна, та й віку ви вже не ого-го, щоб так подитячому розщедрюватися на сміхоньки». Замовкли, аж наче злякалися мене, може подумали, що якийсь дуже високий начальник. Та мовчки й простягають мені ту річ, яка стільки викликала в них сміху. Беру. Виявляється, студентський квиток Кадюк Віри Прокопівни з 1 курсу українського відділу. Така собі красива дівчина глянула на мене з фото, що я аж зажмурився. Молодість та й годі.

То чого, кажу, вам так смішно? Тут вони й розповіли. Оцей квиток, виявляється, був знайдений під купою лущиння із дзернят під однією з парт у 35 аудиторії. Та й показують, скільки там було того сміття. Так з добру пелену вибрали. Там аж на самісінькому дні виявився оцей документ.

Ото, думаю, яка працююча моя красуня! Це ж певне, й години не пройшло, як вона загребла студентський квиток у сміття. Роботяща.

А тут підходить Марія Семівна, секретар деканату. Ми й вирішили звернутися до Віри Кадюк через газету та повідомити її, що студентський квиток благополучно відкопаний і нині зберігається в одній із шухляд деканату мовно-літературного факультету.

І. СОКИРКО.

Скупе лютиве сонце з цікавістю заглядає у вікна крізь чудернацькі візерунки, намальовані чарівним пензлем вигадливо го Діда Мороза. Ніби й нічого не сталося в цій невеликій кімнаті. Як і завжди, тут — стося книг та журналів у скляних шафах, ритмічно постукує годинник на стіні, і від цього якоесь по-домашньому затишно. Ось тільки квіти — сніжнобілі канни в оточенні буйної зелені та надто зосереджені обличчя людей, які схилилися над книгами за великим

довгим столом, — мовчазні свідки того, що сьогодні — день особливий, не схожий на інші.

Так, сьогодні надзвичайний день для аспірантів 1 року навчання Київського педагогічного інституту. Сьогодні вони складають перший екзамєн кандидатського мінімуму — з іноземної мови.

В урочистій тиші особливо піднесено лунає голос Богдана Васильовича, аспіранта кафедри математики. Чітко і впевнено відповідає він на питання, вільно читає газету

статтю й докладно перекладає по-німецьки її зміст.

Грунтовні відповіді на поставлені питання дають аспірант кафедри спеціалізації І. Лобурець, аспірант каф. виробничого навчання Є. Мітюров. Бездоганне володіння навичками розмовної мови виявили аспірантка кафедри педагогіки О. Іваненко, аспірант кафедри укр. літератури М. Чорнопиский.

Протягом п'яти місяців систематично працювали аспіранти над вивченням іноземної мови під керівництвом

досвідчених викладачів доц. К. Єнакієвої і доц. Н. Сазонової. І ось наслідки: всі аспіранти (21 особа) склали екзамєн успішно. Оцінки, одержані ними, — лише «відмінно» та «добре». Перший екзамєн складено. Здобуто першу перемогу. Попереду — нові рубежі, екзамєни з філософії та спеціальності, робота над дисертаціями, а це значить — цілоденна праця, невтомні пошуки, сміливе дерзання.

Нових успіхів вам, друзі! Нових перемог!

Н. ПОСТОЛОВА.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

У № 2 (208) Вашої газети опубліковано замітку під назвою «Чи не багато?». У ній повідомляється про те, що доц. О. П. Сергунова, екзамєнуючи 24 групу з курсу елементарної математики, поставила семи студентам незадовільні оцінки. Тут же ставиться питання: невже у такій невеликій групі (вона складається з 23 осіб) є стільки людей, які зовсім (підкреслено мною. — М. Д.) не знають пройденого матеріалу, невже вони так нічого (підкреслено мною. — М. Д.) і не засвоїли в процесі навчання. Для чого ж тоді вони вчилися? Чи, може, викладач занадто вимогливий в оцінці знань студентів?

Ця замітка не підписана. Можливо, автор її побажав залишитися невідомим. Може її слід розглядати як замітку від редакції. Але як

би там не було, редакція повинна нести відповідальність за зміст опублікованих матеріалів. А зміст цієї замітки щонайменше викликає здивування. Дійсно, автор (або автори) виходили з того, що незадовільну оцінку потрібно ставити студентів тільки тоді, коли він зовсім нічого не знає із програми курсу, коли він нічого не навчився в процесі навчання. Приблизно таких поглядів вважають, що коли студент сказав двітри плутаних фрази на питання екзамєнаційного білета, то йому вже варто ставити задовільну оцінку. А якщо студент виявив розуміння питань програми, то йому треба ставити оцінку «добре» чи навіть «відмінно».

Це глибоко хибний погляд. Це нічим не виправдане зниження вимог до знань сту-

дентів. Щоб одержати задовільну оцінку з курсу, мало знати тільки дещо з цього курсу. Треба знати основи курсу. А це не мало.

Замітка, про яку йде мова, особливо шкідлива в газеті педагогічного інституту. Наші студенти — майбутні вчителі. Якщо вони засвоють таке ставлення до задовільної оцінки, то їх учні не будуть знати основ наук, якими повинна їх озброювати наша середня школа.

Зниження вимогливості до оцінок — одна з причин зниження рівня знань учнів. Вважаю, що редакція газети «За педагогічні кадри» допустила помилку, опублікувавши на сторінках своєї газети замітку «Чи не багато?».

Проф. М. О. ДАВИДОВ.

МИ ВІДПОВІДАЄМО

Важлива проблема

Публікуючи лист проф. М. О. Давидова, редакція газети просить викладачів інституту висловити свою думку з приводу піднятих нею питань. Справді, таке становище, яке склалося у 24 групі фізико-математичного факультету, має місце і в інших групах. Хотілося б знати, як дивляться на проблему

СВІДЧЕННЯ ПЕРЕМОГ

Коли ви навідаєтеся на фізико-математичний факультет, зверніть увагу на те, як там оформлено стенд під назвою «Спорт на фізмати». Дійсно, у вас з'явиться гордість за цей факультет, за його спортивні успіхи. Десятки грамот, почесні кубки, вимпели говорять самі за себе. Це свідчення перемог на факультетських, інститутських, міських, республіканських змаганнях, заслужені нагороди за вміння, за високу майстерність.

Дивись на стенд і мимоволі хочеться сказати: нових успіхів вам, друзі, нових спортивних перемог.

Проте не можна втриматись від зауваження. Там, де розташований стенд, нема світла. Подбайте, будь ласка, про це, товариші із спортбюро. По-друге, хотілось би, щоб низ стенда був не із скла (воно часто розбивається), а дерев'яний. І зручно, і красивіше.

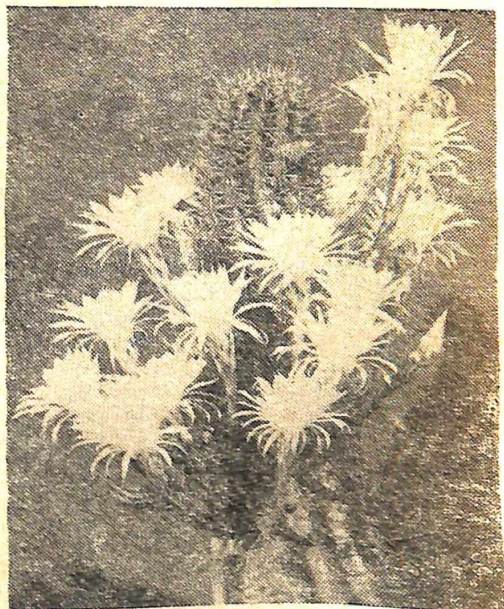
Наш кор.

«двійки» і «трійки» такі викладачі, як Верхов, Поліщук, Шкіль, які з своїх предметів теж немало поставили незадовільних оцінок. Непогано було б, якби виступили і ті викладачі, що добилися з своїх дисциплін стопроцентного засвоєння знань, тобто не поставили студентам жодної «двійки». Це питання, які вимагають сьогодні якнайрешетливішого з'ясування. Бо, справді, одного викладача студенти вважають аж надто хорошим, а другого побоюються — і не завжди без підставно. Чи не час повести боротьбу за знання студентів го.

шляхом посилення вимогливості не окремими викладачами, а всім педагогічним колективом, спільними зусиллями? І не тільки в час екзамєнів, а на протязі семестру... А так зване «перескладання» екзамєнів? Що може вивчити студент за два-три дні після того, як він отримав «двійку», про які знання може йти мова, коли він «просить» поставити йому «хоч трійку, бо я не одержуватиму стипендії»?!

Шановні товариші викладачі! Запрошуємо вас виступити з своїми думками з приводу цього.

КАКТУС. На території СРСР росте, як декоративна рослина (довговічна). Цвіте раз на рік. Квітки зберігаються 10—12 годин. Колір різний (в даному випадку білий). Як бачите, нашому фотокореспонденту К. Кулішу пощастило: кактус якраз викинув пишний букет квітів. Правда, красиво?

Редактор П. ХРОПКО.